

Hoțul și domnița

Vasile Alecsandri

Frunză verde de alună!
Trece voinicul pe lună
Și codrul voios răsună.

Trece hoțul hăulind,
Pe cărare coborând,
Din frunziș mereu pocnind.

Măi voinice, voinicele,
Ia-ți tăișul de plăsele,
Pune mâna pe oțele,

Că se primblă pe potici
Trei desagi de irmilici
Și de galbeni venetici,

Iar în urmă-le, călare,
Vine-o mândră fată mare,
Gătită pe măritare.

Ea-i mireasa unui crai
Și se duce cu alai
Peste munte, peste plai,

Dar copila-i amărâtă
C-a să fie despărțită
De Moldova mult iubită.

Și în gândurile sale
Ea se roagă-amar cu jale
Ca să-i iasă-un zmeu în cale...

Frunzuliță de brad mică!
Iese hoțul din potică,
Singur, vesel, fără frică,

Ș-apoi zice: Cale bună!
Unde mergeți împreună,
Dragii mei, noaptea pe lună?

Decât la curtea crăiască,
Mai bine-n lunca hoțească,
Lângă-o inimă frățească.

Frunză verde stejărel!
Hoțul pleacă sprintenel
Cu domnița lângă el.

Iarba crește-n calea lor
Și domnița, scump odor,
Vesel calcă pe covor.